"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏବେ ଏହି ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦିଅ ଘରକୁ ଏବଂ ନୂଆ ରାଜ୍ୟକୁ ମନେ ପକାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଦାନର ମହତ୍ୱ କେତେବେଳେ ଥାଏ, ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଦାନର ମହତ୍ୱ ସେତେବେଳେ ଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଦାନ ଦେଇଥିବା ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ମମତ୍ୱ ନଥାଏ । ଯଦି ଦାନ କରିବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ମନେ ପଡିଲା ତେବେ ତାହାର ଫଳ ପ୍ରତିଦାନ ରୂପରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମ ନିକଟରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି ସେଥିରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦିଅ, ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ସମ୍ଭାଳ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ଯାହା କିଛି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲଗାଉଛ, ଆତ୍ମିକ ଡାକ୍ତରଖାନା ବା କଲେଜ ଖୋଲୁଛ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଆତ୍ମାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି, ତା'ର ପ୍ରତିଦାନରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳିଯାଉଛି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଘର ଏବଂ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ମନେ ପଡୁଛି ? ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କର ଘରଦ୍ୱାର, ଧନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦିର ବିଚାର ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାସ୍, କେବଳ ନିଜର ଘର ପରମଧାମ ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ଏବେ ଫେରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ଏହି ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବିନାଶ ଜ୍ୱାଳାରେ ସବୁ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛ, ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ସମସ୍ତେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଏକଥା ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ସୃଷ୍ଟିରୂପି ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଥରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇବାକୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗୁଛି । ଏବେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ବହୁତ କଞ୍ଜୁସ୍ ଥା'ନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଅଯଥାରେ ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହରାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦାନପୁଣ୍ୟ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରୁଛନ୍ତି ନା । କେହି ଧର୍ମଶାଳା କରିଛନ୍ତି, କେହି ହସ୍ପିଟାଲ ଖୋଲିଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହାର ଫଳ ଆମକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ବିନା ଆଶା ରଖି, ଅନାସକ୍ତ ହୋଇ ଏଭଳି କିଏ କରିବେ — ଏମିତି କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ ଏମିତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ରଖି କରୁ ନାହୁଁ । ପରନ୍ତୁ ନା । ଏହାର ଫଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ଧରାଯାଉ କାହା ପାଖରେ ବହୁତ ପଇସା ଅଛି ଏବଂ ସିଏ ସେଥିରୁ କିଛି ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦେଇ ଦେଲେ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ମୋତେ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ । ଯଦି ସେହି ଜିନିଷ ପ୍ରତି ମୋହ ରହିଲା, ଏସବୁ ମୋର ବୋଲି ଭାବିନେଲା ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଦାନ କେବଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହିଁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳୁଛି ତେବେ ଏ ଜନ୍ମରେ ସେଥିପ୍ରତି କାହିଁକି ମୋହ ରଖୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋହ ତୁଟିଯିବ । କେହି ଯଦି କୌଣସି ଭଲ ସାହୁକାର ଘରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି, ତେବେ କହନ୍ତି ଇଏ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କିଛି ଭଲ କାମ କରିଛନ୍ତି । କେହି ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କ ଠାରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି କାରଣ ସେମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ବହୁତ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେସବୁ ହେଲା ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏବେ ତ ତୁମେମାନେ ପାଠ ପଢୁଛ । ଜାଣିଛ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଅମୁକ ହେବୁ, ତେବେ ସେଥିପ୍ରତି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ଯେଉଁ ଦାନ ଦେଉଛ ସେଥିରେ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଏବଂ ହସ୍ପିଟାଲ ଖୋଲୁଛୁ । ଯେହେତୁ ଦେଇ ଦେଇଛ ତେବେ ସେଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଦେବା ଉଚିତ୍ କାରଣ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛୁ । ବାବା ଯେଉଁ ସବୁ ଘର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ଏତେ ସବୁ ପିଲାମାନେ କେଉଁଠି ରହିବେ । ତୁମେମାନେ ସବୁ କିଛି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛ, ଧନୀ ହେଉଛନ୍ତି କେବଳ ଜଣେ । ସିଏ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ନିଜେ ରାଜତ୍ୱ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ହେଲେ ଦାତା । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପୁଣି କେଉଁଥିରେ ମମତା ରହିବ! ଏବେ ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ପୂର୍ବରୁ ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ଦେଉଥିଲ ସେତେବେଳେ ବିନାଶର କୌଣସି କଥା ନଥିଲା । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସିଛି । ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞରେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଯାହା କିଛି ତୁମେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଜମା ରଖିଛ ତାହା ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ । ନଚେତ୍ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । କେହି କାହାକୁ କିଛି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯିବ । ଆଜି ଭଲ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ କିଛି ବି ପଇସା ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମେ କାହାକୁ ପଇସା ଦେଇଛ, ଯଦି ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଗଲା ତେବେ କିଏ ତୁମକୁ ଫେରସ୍ତ କରିବ । ତେଣୁ ଏବେ କ'ଣ କରିବା ଦରକାର ? ଭାରତର ୨୧ ଜନ୍ମର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ଏବଂ ନିଜର ୨୧ ଜନ୍ମର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେବା ଦରକାର । ତୁମେମାନେ ଯାହା କିଛି ବି କରୁଛ ନିଜ ପାଇଁ କରୁଛ, ଜାଣିଛ ଶ୍ରୀମତ

ଆଧାରରେ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳୁଛି, ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଅବିନାଶୀ ଶିବବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ହସ୍ପିଟାଲ ଏବଂ ୟୁନିଭରସିଟି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଖୁସି ମିଳୁଛି । ଯଦି କାହାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନାହିଁ ତେବେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଉଭୟ ଅଛି ତେବେ ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ତାହା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଜମା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ଉପାୟ ବାହାର କରିବା । ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଗରୀବମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିଯାଏ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଗରୀବର ବନ୍ଧୁ । ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଏସବୁ ନାହିଁ । ଏବେ ଭାରତ ବହୁତ ଗରୀବ ହୋଇଯାଇଛି । ଭାରତ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲା ଏବେ ଗରୀବ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ପାପ ଆତ୍ମା । ଯେଉଁଠାରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିବେ ସେଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ ପାପ ଆତ୍ମା ରହିବେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ସତ୍ୟଯୁଗ, ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ଏହାହେଲା ତମୋପ୍ରଧାନ କଳିଯୁଗ ଦୁନିଆ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାବା ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଲୁ । ବାକି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଧାରଣ କରିବାର ଯେଉଁ ଗାୟନ ରହିଛି ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ । କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏତେ ଜନ୍ମ ଧରି ପଶୁ ଯୋନି ଧାରଣ କରି ରହିଥିଲେ ? ତେବେ କ'ଣ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ମିଳିଛି ? ଏବଂ ଏହି ଜନ୍ମରେ ହିଁ ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ ?

ବାବା ଏବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ୪୦-୫୦ ବର୍ଷ ନୁହେଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏବେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ଏକଥା କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ତୁମେମାନେ ନିଜର ସବୁ କିଛି ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିନିଅ । ବାବା, ଏସବୁ ଆପଣ ନିଅନ୍ତୁ । ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ କିଛି ପାଇଯିବୁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଦାନପୁଣ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ସେଥିରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ସଉକ ଥିଲା । ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ନିଜର ରୋଜଗାର ଭିତରୁ କିଛି ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେଉଥିଲେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅଣା ସଞ୍ଚୟ କରୁଥିଲେ । କେହି ବି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଲେ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ଯାଉନଥିଲେ । ଏବେ ଭଗବାନ ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଦାନପୁଣ୍ୟ କରି କରି ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବେ ପୁଣି ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଦାନ କେଉଁଠି ମିଳିବ । ପବିତ୍ର ରହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରେ ପ୍ରୀତି ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କୌରବ ଏବଂ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ହେଲା ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରୀତିବୁଦ୍ଧି । ୟୁରୋପବାସୀ ହେଲେ ଯାଦବ ଯେଉଁମାନେ କି ମୁସଳ ଇତ୍ୟାଦି ବାହାର କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ଢେର ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା ହୋଇଛି । ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପ୍ରେରଣା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚାର । ବାବା କ'ଣ ପ୍ରେରଣା ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଇଏ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟାପାରୀ ଥିଲେ । ବ୍ୟବସାୟରେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଭଲ ନାମ ଥିଲା । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ । ଯେବେଠାରୁ ବାବା ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ ସେବେଠାରୁ ଗାଳି ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ନା ତାଙ୍କୁ କେହି ଗାଳି ଦେଇପାରିବେ । ଗାଳି ତ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଛନ୍ତି ନା — ମୁଁ ମାଖନ ଖାଇ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ସବୁ ତ ଶିବବାବା କରୁଛନ୍ତି, ମୁଁ କିଛି ବି କରୁ ନାହିଁ । ଯାଦୁଗର ତ ସିଏ, ମୁଁ ନୁହେଁ । ଅଯଥାରେ ତାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କାହାକୁ ହରଣ କରି ନେଇଯାଉଛି କି ? ମୁଁ କାହାକୁ କହିନାହିଁ ଯେ ତୁମେମାନେ ଘର ଛାଡି ଚାଲି ଆସ । ମୁଁ ତ ସେଠାରେ (କରାଚିରେ) ଥିଲି, ସେମାନେ ନିଜେ ନିଜେ ଘରୁ ଚାଲି ଆସିଲେ ଅଯଥାରେ ମୋ ଉପରେ ଦୋଷ ଲଦିଦେଲେ । କେତେ ଗାଳି ଖାଇବାକୁ ପଡିଲା । କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏକଥା ପୁଣି ବି ହେବ । ଏହା ହେଲା ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ କଥା । କେହି ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ଏପରି କରିପାରିବ! ତାହା ମଧ୍ୟ ଇଂରେଜ ଶାସିତ ରାଜ୍ୟରେ କାହା ପାଖରେ ଏତେ କନ୍ୟା ଏବଂ ମାତାମାନେ ଆସି ରହିବେ । ସେ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେହି କିଛି କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । କାହାର ଯଦି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆସୁଥିଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ତଡି ଦେଉଥିଲେ । ବାବା ତ କହୁଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ମୋ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସ, ମୁଁ ମନା କରୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ କାହାର ସାହାସ ହେଉ ନ ଥିଲା । ବାବାଙ୍କର ଶକ୍ତିର ପ୍ରଭାବ ରହୁଥିଲା ନା । ଏହା କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏକଥା ପୁଣି ବି ହେବ । ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କର କାହାଣୀ ରହିଛି ନା । ଏବେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଏବଂ ଦୁଃଶାସନ । ଏହା କୌଣସି ଜଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହି ସବୁ କାହାଣୀ କିଏ ଲେଖିଛି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ପୂରା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ୫ ବିକାର ରୂପି ରାବଣ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଓଲଟା ବୁଦ୍ଧି କରିଦେଇଛି । ଏବେ ବାବା ସୋଲଟା କରୁଛନ୍ତି ।

ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବ ତେବେ ସଦାସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ଯେ, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଏହି ଦେହ ହେଲା ବଜାଇବା ପାଇଁ ଏକ ବାଜା । ଯଦି ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ଆସିବାରେ ଲାଗିବ । ତୁମେମାନେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ଯଦି କେହି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି

କହୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଯେତେବେଳେ ସମୟ ପୁରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ପୁଣି ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛି ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଯଦି ଭିତରେ କିଛି ଆଶା ଥିବ ସେହି ଆଶା ଆଶାରେ ରହିଯିବ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ । ଏହା ସେହି ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ନିଜର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ସେତେ ଭଲ, ନଚେତ୍ ଖାଲି ହାତରେ ଚାଲିଯିବ । ସାରା ଦୁନିଆ ଖାଲି ହାତରେ ଯିବ । କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଭରପୁର ହାତ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନବାନ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଏଠାରେ ଅନେକ ଧର୍ମର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ଚାଲୁଛି । ଜଣଙ୍କର ପାର୍ଟ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ବା ରୂପ ଅଲଗା ଅଲଗା, ତେବେ କେତେ ଚେହେରା ରହିଛି । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛୁ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ଜଣେ ଜଣେ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଏହି ଅଭିନୟରୁ ଆମେ କେବେ ବି ମୁକୁଳି ପାରିବା ନାହିଁ, କାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ଡ୍ରାମାରୁ କେହି ବାହାରିଯିବ ବା ଆଉ କିଏ ମିଶିଯିବ — ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସାରାଦିନ ଏହିଭଳି ଜ୍ଞାନଯୁକ୍ତ କଥାରେ ରମଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା, ଅଧଘଣ୍ଟା..... ସ୍ମରଣ କର ପୁଣି ସେହି ଚାର୍ଟକୁ ବଢାଅ । ଯଦିଓ ୮ ଘଣ୍ଟା ସ୍ଥୂଳ ସେବା କର, ଆରାମ ମଧ୍ୟ କର, କିନ୍ତୁ ଏହି ଆତ୍ମିକ ସରକାରଙ୍କର ସେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ବାହାର କର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ତୁମେମାନେ ନିଜର ହିଁ ସେବା କରୁଛ । ତେଣୁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରୁହ । ବାକି ଜ୍ଞାନ ଆଧାରରେ ତ ଉଚ୍ଚ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ତେଣୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛି । ତେବେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସନ୍ତାନ । ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ, କିପରି ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି । ବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ୮/୧୦ ଘଣ୍ଟା ସମୟ ଦେଉଛ । ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ଯଦି ଭଲ ଗ୍ରାହକ ମିଳିଯାଆନ୍ତି ତେବେ ରାତିରେ ହାଇ ମଧ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ । ଯଦି ହାଇ ଆସିଲା ତେବେ ଜାଣିଯିବ ଯେ ଇଏ ବହୁତ ଥକିଯାଇଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି କେଉଁ ଆଡେ ବାହାରେ ଏଣେ ତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ସେଣ୍ଟରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାବଧାନ ରହିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟ କଥା ଚିନ୍ତା ନକରି ନିଜେ ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତିର ଉନ୍ନତି ହୋଇଚାଲେ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜର ପଦକୁ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଖରାପ କଥା ଦେଖ ନାହିଁ, ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ.... କେହି ଯଦି ଭଲ କଥା କହୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦିଅ । ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର, ନୁହେଁ କି ଅନ୍ୟକୁ । ନିଜର ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବହୁତ ଏମିତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ରଷି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ପରେ ପୁଣି ଆସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି ଏଠାକୁ ନ ଆସିବେ ତେବେ କେଉଁଠି ଯିବେ ? ସ୍କୁଲ କେବଳ ଗୋଟିଏ । ତେଣୁ ନିଜ ଗୋଡ ଉପରେ କୁହ୍ଲାଡି ମାରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପାଠପଢାରେ ମସ୍ତ ରୁହ ଏବଂ ବହୁତ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରୁହ । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ବାକି ଆଉ କ'ଣ ଦରକାର । ଭଗବାନ ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କଠାରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପ୍ରେମିକ ଯିଏକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ନମ୍ବରୱାନ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ବହୁତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ଉପରକୁ ଉଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଉଡିବାର ଡେଣା କଟିଯାଇଛି । ମାୟା ରାବଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ଡେଣା କାଟି ଦେଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୋ ବ୍ୟତୀତ କେହି ବି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ ପାର୍ଟଧାରୀମାନେ ଏବେ ଏହିଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବୃଦ୍ଧି ହେବାରେ ଲାଗିଛି କାରଣ ମଝିରେ କେହି ବି ଘରକୁ ଫେରି ଯାଉନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆତ୍ମ ଚିନ୍ତନ ଏବଂ ପାଠପଢାର ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ଭଲ କଥା କହୁନାହିଁ ତେବେ ଗୋଟିଏ କାନରେ ଶୁଣି ଅନ୍ୟ କାନରେ ବାହାର କରିଦେବାକୁ ହେବ । କାହା ଉପରେ ଅଭିମାନ କରି ପାଠପଢାକୁ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ସବୁକିଛି ଦାନ କରି ସେଥିରୁ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜର ସବୁକିଛି ୱିଲ୍ କରିଦେଇ ନିଜେ ଟ୍ରଷ୍ଟୀ ହୋଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଦୈବୀଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ମୂଳ ସଂସ୍କାରର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଭିତରେ ନିଜର ଯେଉଁ ମୂଳ ସଂସ୍କାର ରହିଛି ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତି ବୋଲି କହୁଛ, ଯାହାକି

ସମୟ ଅନୁସାରେ ଆଗକୁ ବଢିବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ସେହି ମୂଳ ସଂସ୍କାରକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ତେବେ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜକୁ ଏଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ ଯାହାକି କେହି ବି ଏଭଳି ବର୍ଣ୍ଣନା ନ କରନ୍ତୁ ଯେ ଏହାଙ୍କର ଏହିଭଳି ସଂସ୍କାର ତ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ଅଂଶମାତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ନ ରହିବ ବା କେହି ବି ବର୍ଣ୍ଣନା ନ କରିବେ ତେବେ କୁହାଯିବ ଇଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏବେ ଚେଷ୍ଟା କରିବାର ସମୟ ବିତିଗଲା, ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ତରର ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଜୀବନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****